

Sygn. akt IV U 298/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Guniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Stanisława Bosek

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2018 r.

sprawy E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 11 stycznia 2018 r. znak : (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 11 stycznia 2018 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy E. W. prawo do emerytury od dnia 11 grudnia 2017 r. i ustala brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz E. W. kwotę 180,00 zł. (sto osiemdziesiąt 00/100 zł.) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt: IV U 298/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 lipca 2018r.

Decyzją z dnia 11.01.2018r. znak sprawy: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy E. W. przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od powyższej decyzji odwołał się wnioskodawca, wnosząc o zmianę w całości zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. Odwołujący wskazał, iż pracował w Przedsiębiorstwie (...) w D. w okresie od 12.08.1975r. do 31.01.2001r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza, które to stanowisko kwalifikuje się do pracy w szczególnych warunkach których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego zgodnie

z Wykazem A, Dział XIV, pozycja 12, który to wykaz stanowi załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca spełnił warunek wieku (ukończył 60 lat), nie jest członkiem OFE, posiada co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 r. natomiast spornym w sprawie jest staż pracy w warunkach szczególnych. W dalszej części odpowiedzi organ rentowy podkreślił, iż nie uwzględnił jako okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia wykonywanego w Przedsiębiorstwie (...) w D. albowiem z dokumentacji zalegającej w aktach organu rentowego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w F. dwukrotnie tj. od 01.09.1972r. do 20.04.1974r. jako uczeń zawodu oraz od 12.08.1975r. do 31.01.2001r. na stanowisku ślusarz – spawacz, suwnicowy, spedytor sprzedawca oraz spawacz (dowód świadectwo pracy z dnia 17.05.1999r. i z dnia 31.01.2001r. s. 6 i 7 akt I). W świadectwie nie wyodrębniono czasookresów zajmowania poszczególnych stanowisk.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. urodził się (...) W dniu 11.12.2017r. złożył wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie jest członkiem OFE.

(akta organu rentowego)

Wnioskodawca posiada udowodniony staż ogólny w wysokości ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

(akta organu rentowego – decyzja z dnia 11.01. 2018 r.)

Kwestią sporną było zatrudnienie wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w R. w okresie od 12.08.1975r. do 31.12.1998r. W celu udowodnienia okresów zatrudnienia, w tym stażu pracy w szczególnych warunkach, do wniosku o przyznanie świadczenia emerytalnego, wnioskodawca załączył stosowną dokumentację. W szczególności wnioskodawca przedstawił ogólne świadectwo pracy z dnia 31.01.2001r. w którym stwierdzono, że wnioskodawca był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w D. od 12.08.1975r. do 31.01.2001r.

Sąd ustalił, że wnioskodawca w okresie od 12.08.1975r. do 31.01.2001r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w F. w D.. W tym zakładzie pracy w tych okresach był zatrudniony na stanowisku i wykonywał prace spawacza i suwnicowego, pracującego brygadzysty spawaczy. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W ramach tej pracy spawał ogrodzenia, ramy, wiaty konstrukcje. W okresie od 26.04.1979r. do 09.04.1981r. odbywał zasadniczą służbę wojskową jako spawacz w plutonie remontowym (książeczka wojskowa wnioskodawcy). Jego praca odbywała się w hali za pomocą suwnic przenosił konstrukcje metalowe. Był narażony na zimno i zadymienie.

(zeznania świadków Z. D., S. S. oraz zeznania wnioskodawcy)

Jedynie w okresie jednego roku był magazynierem i spedytorem sprzedawcą.

Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom, gdyż zostały sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie, w ramach posiadanych kompetencji a ich treść nie budzi wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę dowodom z zeznań świadków, gdyż są to osoby, które w spornym okresie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy pracowały z wnioskodawcą, a zatem mają najlepszą wiedzę o tym, jakiego rodzaju czynności wykonywał wnioskodawca na zajmowanym stanowisku pracy. Zeznania ich są rzeczowe, logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają. W korelacji z treścią zebranych w sprawie dokumentów, wiarygodność tych zeznań nie budzi wątpliwości. Należy podkreślić, że obaj świadkowie w spornym okresie pracowali z wnioskodawcą w Fermstal w D.. Świadkowie wskazywali jednoznacznie iż wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W powyższym kontekście również zeznania wnioskodawcy nie budzą wątpliwości Sądu, albowiem są one zgodne z zeznaniami ww. świadków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie uprawnień wnioskodawcy S. W. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku określonego w art. 32 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli oni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze wymagany według przepisów dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat (dla mężczyzn), mają 25 lat okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie przystąpili do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.) , do którego odsyła art. 32 ustawy emerytalnej określają niższy wiek emerytalny, rodzaje prac i stanowisk oraz warunki na podstawie których przysługuje prawo do emerytury. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Te okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Warunkiem niezbędnym do uzyskania na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia emerytury przez pracownika, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jest spełnienie łącznie następujących przesłanek z § 3 i § 4 ust. 1 w/w rozporządzenia, tj. dla mężczyzn osiągnięcie wieku 60 lat, posiadanie okresu zatrudnienia w wysokości 25 lat, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczonymi do okresów zatrudnienia oraz legitymuje się 15 – letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych. Stosownie do w/w rozporządzenia okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionych według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy przy tym zauważyć, że o tym czy praca był wykonywana w szczególnych warunkach decyduje nie stanowisko, lecz wykonywane czynności. Ustalenie zatem, jakie prace wnioskodawca faktycznie wykonywał, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia (z uzasadnienia wyroku SN z dnia 21.04.2004r., II UK 337/03, OSNP 2004/22/392).

Należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9 kwietnia 2009 r. (sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858) w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu (np. zaświadczenia o zatrudnieniu) wynika co innego (art. 473 k.p.c.). Należy wprawdzie stwierdzić, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy stwierdza na podstawie wystawianych przez zakład pracy świadectw pracy, jednakże pracownik nie może ponosić ujemnych konsekwencji za niedokładności w określaniu stanowisk pracy przez pracodawcę, albo braku wystawienia stosownych zaświadczeń, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości wykaże wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem wnioskodawcy nie może zatem ograniczyć możliwości udowodnienia, że dana praca

wykonywana była w szczególnych warunkach jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami wskazanymi przez strony postępowania dokonać oceny czy praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie wnioskodawca E. W., w sposób bezsporny udowodnił, że w spornym okresie wykonywał prace spawacza i suwnicowego oraz że świadczona przez niego praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dowodami przesądzającymi o rodzaju pracy rzeczywiście wykonywanej przez wnioskodawcę były zeznania świadków i samego wnioskodawcy. Praca spawacza określona została w wykazie A, dziale XIV, pkt. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - jako prace różne, prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym, a obsługa suwnic – Wykaz A Dział III pkt 86.

Sąd zatem na podstawie niebudzących wątpliwości dowodów z zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy, a także na podstawie dokumentów – ogólnego świadectwa pracy stwierdził, iż niesłuszne było stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Uwzględnienie bowiem spornego okresu zatrudnienia pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca posiada udowodniony co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach. Poczynione przez Sąd ustalenia bezsprzecznie pozwalają na przyjęcie, że w dacie wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca spełniał wymóg stażu zatrudnienia w szczególnych warunkach i ogólnego stażu ubezpieczeniowego. Należy zauważyć, iż Wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do uzyskania prawa do emerytury od daty złożenia wniosku dlatego też sporne świadczenie zostało przyznane od tej właśnie daty.

Sąd Okręgowy pragnie również wskazać, że do zasad przyznawania i wypłacania świadczeń emerytalno-rentowych zastosowanie ma art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie, z którym, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w terminie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, przy czym w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego (ust. 1a). W niniejszej sprawie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, niezbędnym dla wyjaśnienia okoliczności spornych w sprawie było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków oraz wnioskodawcy i dopiero tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia, co powoduje, iż nie można uznać, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za niewyjaśnienie wszystkich okoliczności spornych w sprawie.

Skutkiem powyższego Sąd uwzględnił odwołanie i stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury poczynając od dnia 24.08.2015 r.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje postawę w art. 98§1 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez wnioskodawcę były koszty wynagrodzenia reprezentującego go w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z §9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności adwokackie wynoszą 180 zł.